

[Jørgen Tved]

hedsministeren være lidt skuffet over den debat, der har været. Det er, ligesom vi har sovset en hel masse ting ind i noget sukkerstads, så det er svært at forstå, hvad essensen af debatten egentlig er.

Jeg kunne gentage det spørgsmål, der lige er stillet af fru Dorte Bennedsen: Hvordan kan man overholde den målsætning, man siger er perspektivet for hele sin sundhedspolitik, det, der er lagt til grund for WHO's europæiske plan, når vi oplever den ene nedskæring efter den anden? Hvordan kan man sige, at vi godt kan klare det hele, at vi nok skal sørge for, at alle bliver behandlet? Hoven kommer da naturligvis også frem, når sundhedsministeren spørger, hvornår vi har muligheder nok for at uddanne det personale, der skal klare vores sundhedssystem, for det er jo en del af nedskæringspolitikken. Det er ikke altid, man ser nedskæringen direkte på sygehusbudgetterne, de kan også forekomme andre steder i tidligere led, nemlig ved at man ødelægger uddannelsesmulighederne for læger og andre, som skal tage sig af os, når vi får behov for vores hospitalsvæsen.

Sundhedsministeren er jo dygtig – også til at belægge sine ord – men det var også en lidt uhyggelig bemærkning, da hun sagde, at vi ikke skal forlænge livet, uanset hvilken nytteværdi, det måtte have. For så må jeg spørge: for hvem? Hvem er det, der skal have nytte af, at vi forlænger livet? Er det arbejdsgiverne, der skal afgøre, om arbejderen nu er produktiv nok, hvis vi giver ham en chance for at leve nogle flere år? Hvem er det, der skal afgøre det? Hvem er det, der skal være bøddel i dette spil?

Jeg er naturligvis godt klar over, at der altid har foregået en lægelig vurdering af, om der nu er chancer for at redde livet for denne eller hin person, men det er jo ikke det, vi taler om. Det, vi taler om, og som flere ordførere har givet udtryk for, er, at også andre nu skal vurdere, og disse andre er jo politikere. Nu er det altså politikere, der skal lave en eller anden bøddelgering ved at afgøre, at vi ikke kan stille ressourcer til rådighed.

Derfor må jeg stillet et par spørgsmål både til sundhedsministeren, Socialdemokratiet og SF. Jeg vil gerne vide helt præcis, hvad det er, vi skal tage stilling til. I begge dagsordensforslag knyttes der an til WHO, og begge steder siges der, at det er målsætningen. Jeg vil gerne vide,

om Socialdemokratiets dagsorden helt efter sit pålydende betyder, at vi senest år 2000 har givet befolkningen grundlæggende muligheder for at udvikle og udnytte sine sundhedsmæssige muligheder for at leve et socialt og økonomisk tilfredsstillende liv.

Jeg vil også gerne spørge sundhedsministeren, om det, jeg lige har citeret fra stk. 2 i det, der hedder: »Sundhed for alle i år 2000«, ligeledes er målsætningen for regeringen.

Jeg vil gerne fortsætte. Ligger der også heri, at vi senest år 2000 har givet alle handicappede fysisk, social og økonomisk mulighed for i det mindste at leve et socialt og økonomisk tilfredsstillende samt mentalt kreativt liv?

Hvis sundhedsministeren kan sige ja til det, vil jeg gerne vide, hvordan det kan forenes med nedskæringerne; det kan efter min opfattelse ikke lade sig gøre.

Jeg vil gerne stille to spørgsmål til: Hvis sundhedsministeren mener det alvorligt, vil jeg gerne vide, om det betyder, at man i Danmark senest 1990 har sikret, for det siger man at alle medlemslandene skal have, at de lovgivende, administrative og økonomiske virkemidler yder en støtte på tværs af sektorerne og yder ressourcer til fremme af en sund livsstil samt sikrer, at befolkningen deltager i formuleringen af en sådan politik på alle niveauer.

Kan det lade sig gøre, når man samtidig siger, at der skal skæres ned? Sådan kunne jeg stille flere spørgsmål. Jeg tror ikke på, at ministeren har ret i, at regeringen agter at efterleve den målsætning, som man siger man har. Jeg kan simpelt hen ikke få tallene til at gå op.

Der har været megen snak, men måske knap så klare meldinger fra den borgerlige side her i salen om, hvad vil man, hvilken dagsorden man tager stilling til, om man uden videre skriver under på, hvad der bliver sagt af sundhedsministeren, som efter min opfattelse ikke kan overholde de løfter, hun giver, eller om man siger, at der ikke skal være mennesker, som har mulighed for at bevare deres liv – det skal vi blot cutte af.

Hvis jeg skal være meget grov – det kan jeg godt – kunne jeg sige, at der på rampen i Auschwitz foregik noget, der hed selektion. Der sagde man: til højre, til venstre, til højre, til venstre. De, der gik til den ene side, røg i gasovnene, mens de, der gik til den anden side, fik lov til at bevare livet lidt endnu.